

„Örülhetnek az olvasók, ugyanis most már van női Jack Sparrow-nk!”

– Anna Banks, New York Times bestsellerszerző

Daughter of the Pirate King

a kalózkirály
lánya

fine selection

TRICIA LEVENSELLER

TRICIA LEVENSELLER

*Daughter
of the
Pirate King*
a kalózkirály
lánya

A kalózkirály lánya 1.

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2018

*Alisának,
aki egy személyben a testvérem,
a barátom és a legelső olvasóm*

„Tudjuk jól, barátaim, hogy milyen barátunk a tintahal.”

– Jack Sparrow kapitány

A Karib-tenger kalózzai: A világ végén

1. fejezet

Utálom, ha férfinak kell öltöznöm.

A pamuting bő, a bricsesz nagy, a csizma kényelmetlen. A hajamat a fejem tetejére kötöttem, csinos kontyban lapul az aprócska tenge-rérszapka alatt. A kardom szorosan a derekam bal oldalára simul, a pisztolyom jobboldalt pihen.

A ruháim idétlenül állnak, mindenütt lógnak, ahol nem kellene. És a bűz! Az ember azt hinné, a férfiak egész nap döglött halak be-leiben fetrengenek, a ruhaujjukra meg a saját ürüléküket kenik. De talán jobb lenne, ha nem panaszkodnék annyit.

Hiszen szükség van az ilyesfajta elővigyázatosságra, amikor me-g-rohannak a kalózok.

Túlerőben vannak, és jóval több a fegyverük. Hét emberem hever holtan. A legénységből ketten azonnal a vízbe ugrottak, amint meg-látták az *Éjvándor* fekete zászlaját a horizonton.

Dezertőrök. A leggyávább mocskok.

Bármi legyen is a sorsuk, megérdemlik. Akár elfáradnak és vízbe fúlnak, akár valamilyen tengeri élőlény bendőjében végzik.

Kardcsörgés zaját hozza a levegő. A hajó ágyúk tüzetől ringatózik. Már nem bírjuk sokáig.

– Még két halott, kapitány – jelenti Mandsy, az ideiglenes első-tisztem, a csapóajtónál kukucskálva.

– Ott kellene lennem, pengét nyomni a bordáik közé – morgom –, nem pedig nyomorult féregként idelent kushadni.

– Már nincs sok hátra – int türelemre a lány. – Ha túl akarjuk élni, akkor meg kell húznod magad.

– Túlélni? – fut el a pulykaméreg.

– Hadd fogalmazzam meg másképp! Ha *sikerrel akarunk járni*, akkor nem láthatják, milyen lenyűgözően bánsz a karddal.

– Talán ha csak néhányukat hányom kardélre... – motyogom leginkább saját magamnak.

– Tudod, hogy ezt a kockázatot nem vállalhatjuk – akasztja belém a szót, majd gyorsan helyzetjelentést ad. – Még többen szállnak át a hajóra. Azt hiszem, erre tartanak.

Végre!

– Add ki a parancsot, hogy megadjuk magunkat!

– Igenis, kapitány! – vágja rá Mandsy, majd felszalad a fedélzetre vezető lépcsőfokokon.

– És lehetőleg maradj életben! – sziszegem utána.

Bólint, csak utána lép ki a csapóajtón.

Maradj életben, ismétlem fejben. Csupán három ember van ezen a hajón, akiben megbízom, Mandsy az egyik. Ügyes lány, kifejezetten eszes, optimista – és mindig észérvekre hagyatkozik, márpedig erre igencsak szükségem van ezen az úton. Önként jelentkezett két másik lánnyal a valódi legénységemből. Nem lett volna szabad ideengedni

őket, de szükségem volt a segítségükre, hogy kordában tartsam ezeket a hitvány fickókat. Mennyivel egyszerűbb lett volna az életem az elmúlt hetekben, ha a *saját* legénységem kíséri el!

– Fegyvert letenni!

Alig hallom Mandsy kiáltását a csatazajtól, ám végül csak elcsendesülnek odakint. A rövid tengerészkardok szinte azonnal a fedélzet fadeszkáin végzik. A jelenlegi legénységem nyilván várta már a parancsot. Sőt, imádkozott érte. Ha nem utasítom őket, hogy adják meg magukat, talán önszántukból teszik meg. Még csak véletlenül sem a legbátrabb tengerészek.

Megmászom a fokokat, és épp a fedélzet alatt várakozó álláspont-ra helyezkedem, nem mutatom magam. Az ártalmatlan hajóinas szerepét játszom. Ha rájönnek, ki vagyok valójában...

– Nézzetek szét odalent, nehogy valaki rejtőzködjön! – harsan az egyik kalóz hangja. Innen nem látom őt, de ha utasításokat osztogat, akkor vagy elsőtiszt, vagy maga a kapitány.

Hiába tudom, mi vár rám, megfeszülök.

A csapóajtó kinyílik, és egy ocsmány pofával találok szembe magam. A kalóz szakálla mocskos, ápolatlan, a foga sárga, az orra törrött. Húsos karjával keményen megragad, felhúzza a fedélzetre hajít.

Kész csoda, hogy a fejemen marad a sapka.

– Sorakozó!

Hagyom, hogy a ronda kalóz lefegyverezzen. Ezután a hátamba rúg, azt akarja, hogy térdeljek az embereim mellé. Végignézek a soron, és megkönnyebbülten konstatalem, hogy Mandsy életben van. Sorinda és Zimah szintén sértetlen. Helyes. A lányok biztonságban vannak. A többiek meg kit érdekelnek?

Szemügyre veszem az utasításokat vakkantó kalózt. Fiatal, talán még húszéves sincs. Különös. Fiatalemberek nem szoktak másokat

ugraltatni, főleg egy ilyen legénységet nem. Szemében a győzelem tüze ég. Tartása, arcvonásai magabiztosak. Nagyjából egy fejjel magasabb nálam, már amikor épp állok, sötétbarna haja a fókák bundájára emlékeztet. Kellemes arca van, de mit számít, ha ennek a legénységnek a tagja? Felfigyel Mandsyre, akinek leesett a kalapja, így kilátszik hosszú, barna haja és csinos arca. Rákacsint.

Összességében beképzelt baromnak tűnik.

A legénységgel együtt néma csendben várakozom, bármit tartogatnak is számunkra a kalózok. Füst gomolyog körülöttünk az ágyúlövések miatt. Gyalázatos állapotok uralkodnak a fedélzeten. Lőporfüstje terjeng a levegőben, kaparja a torkomat.

Lépések hangzanak fel, egy férfi sétál keresztül a két hajót összekötő pallón. Lefelé néz, csupán fehér tollas, fekete kalapja látszik.

– Kapitány – szólal meg a korábban utasításokat osztogató kalóz –, a legénységet mind egy szálíg felsorakoztattuk.

– Helyes, Riden! De azért remélhetőleg nem mind *legény*.

Néhány kalóz felröhög. Az embereim egy része ideges pillantásokat vet felém.

Idióták! Túl könnyen lelepleznek.

– Eddig három lányt találtam, egyikük sem vörös hajú.

A kapitány bólint.

– Na ide hallgassatok! – rikkantja, majd felemeli a fejét, és most először megpillanthatjuk a vonásait.

Nem sokkal idősebb, mint a gőgös elsőtisztje. Lassan szemügyre veszem a kalózlegénységet. Sokan olyan fiatalok, hogy még a szakálluk sem serkent ki. Elképesztően fiatalok. Hallottam, hogy az *Éjvándor* már nem Jeskor kalózfejedelem irányítása alatt áll, hogy egy fiatalabb kapitány vette át a helyét, ám azt álomban sem gondoltam volna, hogy az egész legénységnek ott van a tojáshej a fenekén.

– Mind hallottatok már Koponyatörő Jeskorról – folytatja a kapitány. – A fia vagyok, Draxen. És higgyétek el, én még apámon is túlteszek.

Képtelen vagyok visszafogni magam, felnevetek. Tényleg azt hiszi, hogy hírnevet szerezhetsz azzal, hogy *elmondja* másoknak, mennyire féltelmes?

– Kearan – biccent a mögöttem álló férfinak a kapitány.

A kalóz fejbe vág a kardja markolatával. Nem elég erősen ahhoz, hogy kiüssön, de azért iszonyatosan fáj.

Na jó, ebből elég!

Mandsy óva intő szavai már rég szertefoszlottak az elmémben. Nem térdelek tovább, mint valami szolga! Megtámaszkodom a fapadlón, hátratolom a lábamat, és az ocsmány kalóz bokájába akasztom a lábfejemet. Egyetlen erőteljes mozdulat, és Kearan hátraesik. Gyorsan felpattanok, megfordulok, és elveszem tőle a kardomat és a pisztolyomat, mielőtt talpra kecmeregethetne.

Draxenre fogom a fegyvert.

– Takarodj a hajómról, és vidd az embereidet is!

Hallom, hogy mögöttem Kearan felkászálódik. Hátrakönyökölök, egyenesen a hatalmas hasába. Óriási puffanással ismét a földön végzi.

Néma csend honol. Mindenki hallja, ahogyan kibiztosítom a pisztolyt.

– Menjetek innen!

A kapitány igyekszik a sapkám alá lesni. Kitérhetnék a pillantása elől, ám akkor kénytelen lennék levenni róla a szemem.

Hirtelen lövés dördül, és kiesik a pisztoly a kezemből. A földre zuhan, majd addig csúszik, amíg szem elől tévesztem.

Jobbra nézek, és látom, hogy az elsőtiszt – Riden – visszateszi a fegyverét a helyére. Arrogáns mosolyra húzódik a szája.

Bár legszívesebben a kardom segítségével törölném le a képéről a vi-
gyort, el kell ismernem, lenyűgözően célzott.

Ettől még persze feldühödöm. Kardot rántok, és az elsőtiszt felé
lépek.

– Eltalálhattad volna a kezem! – förmedek rá.

– El is találtam volna, ha úgy akarom.

Hirtelen két kalóz ragad meg hátulról, mindkét karomat lefogják.

– Túl sokat beszélsz egy olyan hajóinashoz képest, akinek még a
hangja sem mélyült el – jegyzi meg a kapitány. – Vegyétek le a sap-
káját!

Az egyik fogvatartóm lerántja a sapkát a fejemről, mire kibomlik
a hajam, és egészen a hátam közepéig omlik.

– Alosa hercegnő! – ragadja magához a szót a kapitány ismét. –
Végre megtaláltalak. Kissé fiatalabb vagy, mint hittem.

Még ő beszél!

Lehet, hogy még három évem van a húszig, de a kardforgató ka-
romra fogadom, hogy bármilyen megmérettetésben fölé kerekednék,
legyen szó akár észbeli, akár ügyességi párbajról.

– Attól tartottam, hogy ízekre kell szednünk a hajót érted – foly-
tatja. – Velünk jössz.

– Azt hiszem, hamar megtanulod, kapitány uram, hogy nem sze-
retem, ha megmondják, mit csináljak.

Draxen felhorkan, kezét az övére teszi, majd visszafordul az *Éjvándor*
felé. Az elsőtisztje azonban árgus szemmel figyel, mintha erősza-
kos reakciót várna.

Persze hogy erőszakkal reagálok az ilyesmire, de mégis honnan
sejti ezt előre?

A jobbomon álló kalózba mélyesztem a sarkamat.

Felnyög, és elereszt, hogy lehajoljon. Ekkor a felszabadult tenyere élével torkon vágom a másikat. Levegőért hörög, majd a nyakához kapja a kezét.

Draxen megfordul, hogy megnézzze, mi ez a felfordulás. Közben Riden újabb fegyvert fog rám, arcáról egy pillanatra sem fagy le a mosoly. Az egylövetű pisztolyokat időbe telik ismét megtölteni puskaporral és vasgolyóval, úgyhogy a többség kettőt hord magánál.

– Feltételeim vannak, kapitány! – szólok utána.

– Feltételeid? – pillant rám hitetlenkedve.

– Megtárgyaljuk a fegyverletétel feltételeit. Először is add a szavad, hogy a legénységem szabadon és sértetlenül távozhat!

Draxen jobb keze elmozdul az övéről, az egyik pisztolyáért nyúl. Amint a kezében van, a sorban első matrózra fogja a fegyvert, és tüzel. A mögötte álló kalóz hátraugrik, amikor a matróz teste eldől.

– Ne feszegesd a határokat! – dörren rám Draxen. – A hajómra! Most azonnal!

Úgy tűnik, szívesen öregbíti a hírnevét. De nagyon téved, ha azt hiszi, hogy megfélemlíthet.

Ismételten felkapom a kardomat. Egyetlen gyors mozdulattal végigszántok vele annak a kalóznak a nyakán, aki épp most tér magához, miután gégén ütöttem.

Riden szeme tágra nyílik, a kapitányé összeszűkül. Draxen a másik fegyverét is előhúzza, és a sorban második matrózt is lelövi. Épp úgy hullik el, mint a társa.

A hozzám legközelebb álló kalózba mártom a kardomat. Felkiált, majd térdre rogy, végül a padlón köt ki. Ragad a vértől a csizmám. Véres nyomokat hagyok magam mögött a fedélzeten.

– Megállni! – kiáltja Riden.

Közelebb lép hozzám, és a mellkasomra irányítja a fegyver csövét. A mosolya a múlté, mondjuk, nem csoda.

– Ha a haláloamat akarnátok, akkor már megöltetek volna – jelentem ki. – Tekintve, hogy élve akartok, kénytelenek lesztek elfogadni a feltételeimet.

Egy szempillantás alatt lefegyverzem Kearant, a kalózt, aki korábban megragadott. Térdre kényszerítem. Egyik kezemmel hátrahúszom a fejét, a másikkal magabiztosan a nyakához tartom a pengét. Egyetlen pisszenés sem érkezik felőle, pedig az én kezemben van az élete. Lenyűgöző, hiszen látta, ahogyan végzek két társával. Tudja, hogy nem okozna álmatlan éjszakákat, ha megölném.

Draxen a sorban harmadik emberem előtt áll, kezében újabb fegyver.

Csakhowy most Mandsy élete a tét.

Nem hagyom, hogy a félelem kiüljön az arcomra. Azt kell hinnie, hogy közömbös számomra a lány élete. Igenis *be fog válni* a tervem!

– Ahhoz képest, hogy a legénységed épségét kérted, nem igazán veszed a szívedre, hogy elhullanak – jegyzi meg Draxen.

– Mert minden egyes emberemért a sajátoddal felelsz. Ha mind-egyikükkel itt helyben végezni akarsz, miután átmentem a hajódra, akkor mit számít, ha néhányuk meghal, miközben a többiek életéért alkudozom? Foglyul akarsz ejteni, kapitány uram! Ha azt akarod, hogy önként lépjek át a hajódra, akkor jobb, ha meghallgatod az ajánlatomat. Vagy kíváncsi vagy, hány embered életét oltom ki, mire rám tudod kényszeríteni az akaratodat?

Riden a kapitányához lép, és a fülébe súg valamit. Draxen ujjai megfeszülnek a pisztolyon. A torkomban dobog a szívem. *Csak Mandsyt ne! Csak Mandsyt ne! Ő az én emberem! Nem hagyhatom, hogy meghaljon!*

– Halljuk a feltételeket, *hercegnő!* – Méregtől csöpögve ejti ki a rangomat. – De igyekezz!

– A legénységem szabadon és sértetlenül távozik. Én ellenkezés nélkül átmegyek a hajódra. Ezenfelül átviszed a holmimat az *Éjvándorra*.

– A holmidat?

– Igen, a ruhatáramat és az egyéb személyes holmimat.

Ridenhez fordul.

– A ruháit akarja – szólal meg hitetlenkedve.

– Hercegnő vagyok, és elvárom, hogy úgy is kezeljenek!

A kapitány úgy fest, mint aki legszívesebben lelőne, úgyhogy Riden gyorsan magához ragadja a szót.

– Mit számít, kapitány? Ha ki akarja magát cicomázni nekünk mindennap, ám legyen! Én nem fogok panaszkodni.

Halk röhögcsélés érkezik a kalózok felől.

– Jól van – feleli végül Draxen. – Még valami, *felség?*

– Ennyi.

– Akkor húzd át az elkényeztetett valagad a hajómra! Ti ott – mutat néhány markos kalózra a háttérben –, hozzátok át a cuccait! A hercegnő legénysége pedig másszon be a csónakokba! Elsüllyesztem ezt a hajót. Ha gyorsan eveztek, két és fél nap alatt a legközelebbi kikötőbe értek. Azt ajánlom, siessetek, mielőtt szomjan haltok. Amint partot értek, elviszitek a váltságdíj-követelésemet a kalózkirálynak, és közlitek vele, hogy nálam van a lánya.

Mindkét legénység a dolgára siet. A kapitány előrelép, és a kardomért nyúl. Vonakodva átnyújtom neki. Kearan, a kalóz, akit eddig fenyegettem, talpra kecmereg, majd a lehető legtávolabb iszkol tőlem. Még mielőtt elmosolyodhatnék, Draxen ökle balról arcon talál.

Egész testemben megremegek az ütés erejétől. A szám belül vérzik, ott, ahol a fogam felsértette. Vért köpök a fedélzetre.

– Egy dolgot tisztázzunk, Alosa! A foglyom vagy. Bár úgy tűnik, magadra szedtél egy s mászt a kalózkirály lányaként, ez nem változtat a tényen, hogy te leszel az egyedüli nő az orgyilkosokkal, tolvajokkal és egyéb tisztességtelen kalózokkal teli hajón. Ráadásul régóta nem kötöttünk ki. Tudod, mit jelent ez?

Ismét köpök egyet, próbálom megtisztítani a számat a vér ízétől.

– Hogy nem jártatok bordélyházban az utóbbi időben.

Draxen elmosolyodik.

– Ha még egyszer megpróbálsz aláásni a tekintélyemet a legénységem előtt, véletlenül nyitva felejttem a celládat éjszakára, hogy bárki szabadon beszélhessen, és a sikolyaidat hallgatva fogok álomba merülni.

– Ostoba vagy, ha azt hiszed, hogy *valaha* is sikoltozni fogok. És jobban teszed, ha nem hajtod álomra a fejed, amíg a cellám ajtaja nyitva van.

Ajka gonosz mosolyra húzódik. Van egy aranyfoga. A sapka alól kikandikálnak sötét, göndör fürtjei. Arcbőre napbarnított. A kabátja egy kicsit lötyög rajta, mintha nem neki készítették volna. Talán az apja holttestéről lopta le?

– Riden! – üvölti el magát Draxen. – Vidd át a lányt! Vesd a zárkába, aztán ne kíméld!

Ne kíméld?

– Örömmel – lép felém Riden.

Szorosan megragadja a karomat, már-már fáj. Elég erős kontraszt az arcán ülő derűs kifejezéshez képest. Vajon a barátait mérsároltam le? A másik hajó felé ráncigál. Menet közben végignézek a csónakokban távolodó legénységemen. Egyenletes tempóban eveznek, nem túl

gyorsan, nehogy hamar kifáradjanak. Mandsy, Sorinda és Zimah biztosan odafigyel majd, hogy időben váltsák egymást, és mindenki pihenhessen. Okos lányok.

A többiek azonban feláldozhatóak. Apám maga válogatta össze őket. Néhányuk tartozik neki, másokat lopáson kapott. Olyanok is vannak, akik nem követték precízen az utasításait, ám akad, akinek az a legnagyobb bűne, hogy idegesítette a kalózkirályt. Bármi volt is az oka, apám legénységet verbuvált belőlük, én pedig csupán három lányt hoztam a saját embereim közül, hogy kordában tartsam őket.

Apám sejtette, hogy a többségük meghal, amikor Draxen elfog. Szerencséjük, hogy sikerült megmentenem a szálnalmas irhájukat. Remélhetőleg nem fog nagyon kiakadni rajta.

Mindegy, nem számít. A lényeg, hogy feljutottam az *Éjvándorra*.

Természetesen nem hagyhattam, hogy túl könnyen elfogjanak. El kellett játszanom a szerepemet. Draxen és a legénysége mit sem sejt.

Már csak az hiányzik, hogy kiszagolják, meg akarom lopni őket.

2. fejezet

Irigylem Riden csizmáját.

Gyönyörű darab, ráadásul olyan fekete, mint egy cápa mohóságtól csillogó szeme. A bőr erős, feszes. Tökéletesen hajlik vissza a láb-szárán. Csak úgy döngnek a léptei a fedélzeten. Határozottan, hangosan, erőteljesen.

Folyton megbotlom, miközben Riden ráncigál. Kis híja, hogy nem esik le a túlméretezett bakancs a lábamról. Amikor lelassítok, hogy megigazítsam, Riden jó erősen megrántja a karomat. Jó néhány alkalommal közel járok hozzá, hogy a földre zuhanjak.

– Szedd a lábad, leányzó! – kurjantja vígan, pedig nagyon jól tudja, hogy képtelen vagyok rá.

Végül sikerül a lábára taposnom.

Felnyög, de a javára legyen mondván, nem enged el. Arra számítottok, hogy Draxenhez hasonlóan megüt majd, ám nem teszi. Csak

gyorsabb tempót diktál. Természetesen könnyedén kiszabadulhatnék a szorításából, ha akarnék, de nem tűnhetek túl talpraesettnek, főleg az elsőtiszttel szemben. Ráadásul a másik hajón bemutatott műsorom után el kell érnem, hogy a többi kalóz is elengedje magát a közelemben.

A kalózhajó üres, csak ketten vagyunk rajta. Draxen összes embere az én hajómon munkálkodik, magukhoz vesznek minden értékesnek tűnő holmit. Apám épp elég aranyat adott nekem ahhoz, hogy boldoggá tegyem őket, jól viszont azért mégsem járnak. Ha pénz nélkül hajóztam volna ki, Draxen biztos gyanút fog.

Riden jobbra fordít, ahonnan lépcsősor nyílik a hajó belsejébe. Csak nagy nehézségek árán sikerül lebotorkálnom. Kétszer is megbotlok, majdnem lezuhanok. Riden mindkét alkalommal elkap, de jóval erősebben szorít, mint amire szükség lenne. Holnapra valószínűleg tele leszek kék-zöld foltokkal. Feldühít a tudat.

Éppen ezért, amikor már csak három lépcső választ el bennünket a padlótól, elgáncsolom.

Határozottan nem számított erre. El is esik, én viszont arra nem gondoltam, hogy továbbra is vasmarokkal szorít, így hát én is vele együtt zuhanok.

Fájdalmas a földet érés.

Riden gyorsan felpattan, és engem is talpra ránt, aztán a sarokba penderít, hogy semerre se menekülhessek. Végigjáratja rajtam sötétbarna szemét, kíváncsian fixíroz. Újdonság vagyok a számára. Talán egy feladat. Valami, amivel a kapitánya bízta meg. Ki kell fundálnia, hogyan oldja meg.

Kíváncsi vagyok, mit árul el az arcom, a tartásom. Csüggedt, elkeseredett foglyot kell játszanom, de még színjáték közben is előlebbukkan az ember valódi személyisége. A lényeg, hogy azt a részt

játsszam tökéletesen, amit meg akarok mutatni neki. Ez jelenleg a makacsságom és a temperamentumom. Szerencsére ezen a téren nincs mit megjátszanom.

Nyilván levon valamiféle következtetést, ugyanis így szól:

– Azt mondtad, készséges fogoly leszel. Látom, nem sokat jelent az adott szavad.

– Ugyan már! – vágok vissza. – Ha hagytad volna, hogy egyedül jussak el a cellámig, és nem rángatod úgy a karomat, hogy majd’ leszakad, biztos nem fájna ennyire a térded.

Nem szól semmit, viszont a szemében derű csillan. Végül úgy nyújtja ki a karját a zárka felé, mintha épp a táncparkettre mutatva fel akarna kérni.

Egyedül indulok el, de azért megszólal mögöttem.

– Angyali arcod van, te lány, de a nyelved, akár egy kígyóé.

Legszívesebben megpördülnék, hogy belerúgjak, de sikerül megőriznem a hidegvéremet. Bőven lesz még idő, hogy jó alaposan elagyabugyáljam, miután megszereztem, amiért jöttem.

Egyenes háttal vonulok a zárkáig. Gyorsan szemügyre veszem a cellákat, és kiválasztom a legtisztábbat. Igazából pont olyan, mint az összes többi. Igyekszem meggyőzni magam, hogy a sötét trutyi a sarokban csak kosz.

Legalább asztal és szék van, tudom majd hova tenni a holmimat. Egyetlen pillanatra sem kételkedem benne, hogy a kapitány tartja a szavát. Mindenki jobban jár, ha a kapitányok nyílt kártyákkal játszanak, még akkor is, ha gondolkodás nélkül elmentszenék egymás torkát az éj leple alatt. Az igazság magva nélkül egyetlen megbeszélés, egyetlen üzlet sem jöhetne létre a rivális fejedelmek között. Új korszak köszöntött a kalózokra. Apám elvárja, hogy mindenkiben

ott lapuljon az őszinteség csírája. Aki túl akar élni az új rezsimben, kénytelen alkalmazkodni. Akiról kiderül, hogy rosszhiszeműen járt el, a kalózkirály a fejét véteti.

Szemügyre veszem az ülőalkalmatosságot. Minden koszosnak tűnik, de ennél jobb most nem jut. Leveszem a hatalmas, barna bőrkabátot, majd a szék ülőrészére és támlájára terítem. Csak ezután fogllok helyet.

Riden vigyorog, valószínűleg viccesnek találja, hogy ilyen kellemetlenül érzem magam. Bezárja az ajtót, és zsebre teszi a kulcsot. Ezután magához húz egy másik széket, és leül a rács másik oldalán.

– Most mi lesz? – érdeklődöm.

– Elbeszélgetünk.

Drámai sóhajt hallatok.

– Már foglyul ejtettetek. Menj, kérjétek el a váltságdíjat, és hagyj engem békében duzzogni!

– Sajnos nem csak apád pénzére fáj a fogunk.

Megragadom a pamuting nyakát, mintha attól tartanék, hogy a kalózok meg akarnak fosztani a ruháimtól. Ez is a színjáték része. *Nagyon sok* emberre lenne szükség ahhoz, hogy lefogjanak, akár hárommal is könnyedén elbánok egyszerre.

– Senki egy ujjal sem fog hozzád érni most, hogy idelent vagy. Efelől kezekedem.

– És ki ügyel majd arra, hogy *te* se érj hozzám egy ujjal sem?

– Biztosíthatlak róla, hogy sosem kellett kényszerítenem egyetlen nőt sem. Önként és dalolva jönnek.

– Ezt bizony nehezen hiszem.

– Mert még nem próbáltalak elbűvölni.

Megvetően felkacagok.

– Kalózok nevelte kalózlány vagyok, a lehető legundorítóbb, legállhatatosabb férfiaktól kellett megszabadulnom. Azért nem aggódom olyan nagyon.

– És mit tennél, Alosa, ha olyan férfitől kellene megszabadulnod, aki sem nem undorító, sem nem állhatatos?

– Szólok, ha találkozom ilyennel.

Felnevet. Mély, erőteljes hangja van.

– Jól van akkor. Most viszont térjünk rá a lényegre! Információt akarok.

– Nagyszerű. Én pedig egy tiszta cellát.

Hátradől a székből, kényelembe helyezi magát. Talán rádöbben, hogy ez bizony el fog tartani egy darabig.

– Hol szokott Kalligan kikötni?

Felhorkanok.

– Borzalmasan vallatsz. Gondolod, hogy csak úgy felfedem előtted apám búvóhelyét? Nem kellene előbb kisebb dolgokat kiszedned belőlem? És tekintve, hogy a királyodról van szó, jobb lenne, ha nem hagynád le a titulását.

– Tekintve, hogy a lánya a foglyom, úgy hívom, ahogyan csak tetszik.

– Lemészárol téged és mindenki mást ezen a hajón. És hidd el, nem fogja elsietni.

Azt hiszem, ideje volt már fenyegetőzőnöm egy kicsit. Egy valódi fogoly így tenne.

Nem úgy tűnik, mintha Riden aggódna. A legkevésbé sem. Magabiztosságát egyfajta ruhadarabként viseli.

– Nehéz lesz hazavinnünk, ha nem tudjuk, hol szokott kikötni apád.

– Nem is kell tudnotok. Megtalál.

– Jó néhány nappal apád emberei előtt járunk majd. Ennyi idő alatt könnyedén eljuthatunk bárhova, és sosem talál meg.

A fejemet rázom.

– Együgyű vagy! Egész Maneria tele van apám embereivel. Elég, ha egy észrevesz titeket.

– Nagyon jól tudjuk, mennyire kiterjedt apád hálózata. Bár azt nem értem, miért hiszi, hogy ettől királynak hívhatja magát.

Most én dőlök hátra.

– Ugye csak viccelsz? Apám *uralja* a nyílt vizeket. Senki sem hajózik anélkül, hogy leadózna neki. Minden kalóz százalékot fizet a zsákmányából. Akik nem teszik, többé nem bontanak vitorlát. Mondd csak, rettenthetetlen Riden, az *Éjvándor* elsőtisztje, ha apám azért képes eltenni láb alól valakit, mert tartozik neki, mit tenne azokkal, akik elrabolták a lányát? Te meg a kalózpajtásaid veszélyes játszmát űző gyerekek vagytok. Két héten belül minden hajó engem keres majd.

Természetesen nem szándékozom annyi időt tölteni ezen a hajón.

– Gyerekek? – húzza ki magát ültében. – Hiszen fiatalabb vagy, mint bármelyikünk!

Mennyi mindent mondtam, és pont ezen akadt fenn?

– Ugyan, kérlek. Hány éves vagy, tizenöt?

Csak piszkálom, nyilván jóval idősebb, de kíváncsi vagyok, valójában mennyi idős.

– Tizenennyolc – javít ki.

– Mindegy, nem számít a kor. Olyan tudás birtokában vagyok, ami jobb kalózzá tesz, mint amilyené bárki valaha válhat.

Riden oldalra billenti a fejét.

– Mégis miféle tudásról van szó egész pontosan?

– Szeretnéd, ha elmondanám, mi?

Erre kiszélesedik a vigyora.

– Biztosan rájöttél már, hogy ez nem átlagos legénység. Lehet, hogy fiatalabbak vagyunk a többi hajósnál, viszont a többségünk igencsak alaposan ismeri az élet árnyoldalát. Mind kegyetlenek vagyunk, mindegyikünknek vér tapad a kezéhez.

Egy pillanatra elkomorodik, arcán szomorúság suhan át. Eszébe jutott valamilyen emlék.

– Ha bőgni fogsz, akkor megtennéd, hogy a fedélzeten teszed? Nem bírom a könnyeket.

Riden a szemembe néz. Mintha nem is rám nézne, hanem valahova a távolba, keresztül rajtam.

– Tényleg szívtelen teremtmény vagy, Alosa! Tétovázás nélkül gyilkolsz. Két férfival elbírsz egyszerre. Szemrebbenés nélkül végignéztet, hogy két emberedet lemészárolják. Csak elképzeléseim vannak, miféle neveltetésben részesülhettél Maneria leghírhedtebb kalóza mellett.

– Kihagytad a felsorolásból, hogy jobban célzok, mint te.

Felnevet. Épek a fogai, nem semmi egy kalózhoz képest.

– Azt hiszem, sokáig élvezhetem majd a beszélgetéseinket. És nagyon remélem, hogy láthatlak majd löni valamikor a jövőben, feltéve, hogy nem én leszek a célpontod.

– Nem ígérek semmit.

Kiáltozás hangja szűrődik le odafentről. Megrázkódik a hajó, miközben ágyú dördül. Draxen épp elsüllyesztí a hajómat. Vagyis, igazából nem az *én* hajóm, ezt csak apámtól kaptam a küldetéshez. A valódi hajóm, az *Ava-lee*, és a legénységem nagy része biztonságban van a rejtekben. Mindkettő hiányzik, de szívesen próbára teszem magam ezzel a megbízatással.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha örökre és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatod vele.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

A lépcsőfokok megreccsennek, valaki lefelé tart. Nem sokkal később Draxen bukkan fel. Három kalóza követi, a holmimat cipelik.

– Épp ideje! – jegyzem meg.

A három markos kalóz vöröslő arccal, lihegve cipeli a cuccaimat. Elmosolyodom. Valószínűleg mindent magukkal hoztak. Általában jó sok mindent bepakolok.

Mindegyikük nagyot fúj, amikor a földre hajítják a zsákokat.

– Óvatosan! – ripakodom rájuk.

Az első kalóz kifejezetten magas. Már-már kénytelen behúzni a fejét, amikor a hajó belsejébe jön. Most, hogy ledobta a rakományt, a zsebébe nyúlva matat. Gyöngyszerű valami lóg ki a nadrágjából, talán valamiféle jó szerencsét hozó füzér?

A második úgy bámul, mintha ínycsiklandó finomság lennék. Feláll tőle a hátamon a szőr. Jobb, ha nem merészkedem a közelébe.

A leghátsó kalóz Kearan. Jóságos ég, milyen ocsmány! Hatalmas az orra, két szeme túl távol ül egymástól, a szakálla hosszú, ápolatlan. A hasa rálóg az övére, ez teszi fel az i-re a pontot.

Épp azon gondolkozom, hogy ennél mélyebbre már nem süllyedhet a szememben, amikor hirtelen észreveszem, mi van a kezében. A padlóra hányja a ruháimat.

A fogamat csikorgatom.

– Idáig *húztad magad mögött* a ruháimat?! – fortyanok fel. – Ezen a mocskos padlón? Van róla bármiféle elképzelésed, milyen nehezen találtam olyan kifosztható lányt, akivel pont egyezik a méretem?

– Fogd már be, Alosa! – dörren rám Draxen. – Legszívesebben még most is kihajtanám a holmidat, egy hajszálnyira vagyok tőle.

Kearan flaskát húz elő sok zsebbel ellátott kabátjából, majd jó alaposan meghúzza.